

پەرەسینلکه گان: پانا کهین، کۆچ دەکهین! هه وره گان: بۆ!
بۆ لیره دەرۆن؟ پەرەسینلکه گان: وەرزی پاییز هاتوو،
ئاوو ههوا ساردو خۆراک کهم بوته وه. ده چینه شوینی
گهرم تا خۆراک پهیدا بکهین و خۆمان له سهرا پیاڕیزین.

له رینگه بیریان ده کرده وه (خۆ دوکه ئیش دیار نییه
تا بلین دارستانه که سوتا وه! باشه تۆ بلنی چی
رویدا بئی!؟) که له پەرەسینلکه گان نزیک بوونه وه،
هاواریان کرد: چیه؟ چی پویدا وه؟ بۆ راده کهن؟

هه وره گان: که واته ئیتر ناتان بینینه وه؟ پەرەسینلکه گان وتیان: نا نا، که وەرزی بههار گه راپه وه و ئاو وه هه
گهرم و دارستان پر خۆراک بو وه، نه و کاته ده گه پیننه وه!

فرمیسکی چاوی هه وره گان دارستان و روباره گانیان
پر له ناو کردو جوتیارانیان شادو دلخۆش کرد،
چونکه نه و فرمیسکانه یه کهم بارانی پاییز بوون.

که پەرەسینلکه گان مائنا واییان کردو روشتن،
هه وره گان دهستیان به گریان کردو فرمیسک له
چاوانیان هاته خواری.